

Papa Lav XIV. nastavlja ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilarne godine, pod nazivom "Isus Krist, naša nada". Današnju svoju meditaciju usredotočuje na temu **Smrt**. "Novi grob, u koji još nitko nije bio položen" (Iv 19,40-41).

Draga braćo i sestre,

na našem putu kateheza o Isusu, našoj nadi, danas razmatramo otajstvo Velike subote. Sin Božji leži u grobu. No, ta Njegova 'odsutnost' nije praznina: ona je iščekivanje, zadržana punina, obećanje sačuvano u tami. To je dan velike tišine, u kojem se čini da je nebo nijemo, a zemlja nepomična – ali upravo se tu ostvaruje najdublje otajstvo kršćanske vjere. To je tišina puna značenja, poput majčine utrobe koja čuva dijete koje još nije rođeno, ali već živi. Isusovo tijelo, skinuto s križa, brižno je umotano, kao što se čini s nečim dragocjenim. Evanđelist Ivan kaže da je pokopan u vrtu, u "novom grobu, u koji još nitko nije bio položen" (Iv 19,41). Ništa nije prepušteno slučaju. Taj vrt podsjeća na izgubljeni Eden, mjesto gdje su Bog i čovjek bili sjedinjeni. A taj nikad korišteni grob govori o nečemu što tek treba doći: to je prag, a ne kraj. Na početku stvaranja Bog je zasadio vrt, a sada i novo stvaranje započinje u vrtu – s grobom koji je zatvoren, ali će se uskoro otvoriti.

Velika subota je i dan odmora. Prema židovskom Zakonu, sedmoga dana ne smije se raditi: nakon šest dana stvaranja, Bog se odmorio (usp. Post 2,2). Sada se i Sin, nakon što je dovršio svoje djelo spasenja, odmara. Ne zato što je umoran, nego zato što je završio svoje djelo. Ne zato što je odustao, nego zato što je ljubio do kraja. Nema više što dodati. Taj odmor je pečat dovršenog djela, potvrda da je ono što je trebalo biti učinjeno – doista dovršeno. To je odmor ispunjen skrivenom Gospodinovom prisutnošću.

Nama je teško stati i odmoriti se. Živimo kao da nikad nije dovoljno. Trčimo da bismo proizvodili, dokazivali, da ne bismo zaostali. No, Evanđelje nas uči da znati stati znači imati povjerenje – to je čin koji moramo naučiti. Velika subota nas poziva da otkrijemo kako život ne ovisi uvijek o onome što činimo, nego i o tome kako znamo oprostiti se od onoga što smo učinili.

U grobu Isus, živa Očeva Riječ, šuti. No, upravo u toj tišini počinje kvasati, dizati se nov život. Poput sjemena u zemlji, poput tame prije zore. Bog se ne boji vremena koje prolazi, jer je Gospodar i iščekivanja. Tako i naše 'beskorisno' vrijeme – vrijeme pauze, praznine, neplodnih trenutaka – može postati utroba uskrsnuća. Svaka prihvaćena tišina može biti uvod u novu Riječ. Svako zaustavljeno vrijeme može postati vrijeme milosti ako ga predamo Bogu.

Isus, pokopan u zemlji, lice je blagog Boga koji ne zauzima sav prostor. To je Bog koji dopušta, koji čeka, koji se povlači da bi nama ostavio slobodu. To je Bog koji ima povjerenja, čak i kad se čini da je sve završeno. A mi, u toj 'odgođenoj' suboti, učimo da ne trebamo žuriti s uskrsnućem: najprije treba ostati, prihvatiti tišinu, dopustiti da nas ograničenje obgrli. Ponekad tražimo brze odgovore, trenutačna rješenja. No, Bog djeluje u dubini, u sporom vremenu povjerenja. Subota pokopa tako postaje utroba iz koje može izvirati snaga nepobjedive svjetlosti – svjetlosti Uskrsa.

Dragi prijatelji, kršćanska nada ne rađa se u buci, nego u tišini iščekivanja ispunjenog ljubavlju. Nije dijete euforije, nego povjerljivog predanja. To nas uči Djevica Marija: Ona utjelovljuje to iščekivanje, to povjerenje, tu nadu. Kad nam se čini da je sve stalo, da je život prekinut put – sjetimo se Velike subote. Čak i u grobu, Bog priprema najveće iznenađenje. A ako znamo sa zahvalnošću prihvatiti ono što je bilo, otkrit ćemo da upravo u malenosti i tišini Bog voli preobražavati stvarnost čineći sve novo vjernošću svoje ljubavi. Prava radost rađa se iz ispunjenog iščekivanja, iz strpljive vjere, iz nade da će ono što je proživljeno u ljubavi – sigurno uskrsnuti na život vječni.